

stīpatio, onis. *subs. f.* ETYM stipare. [FREQ minima 10^{indicia} 0,6^{/d.c.m.} 62 C1C] uocabulum scriptis litterariis praecipue argumentalibus aptum, usibus mediis, semper prosa; quandoque technicis apparet sine usu proprio; inde a saec. I aec. apparet usque ad Antiquitatis finem.

VARIATIO		indicia	p ^{/d.c.m. subc.}
OPERUM	argumentalis	7	1
	exponens	2	0,68
	narratiua	1	0,19
DIACHRONICA	I aec.	1	0,36
	I-II ec.	5	1,3
	III-V ec.	4	0,42
DIAPHASICA	docta	1	0,48
	media	9	0,65
DIASTRATICA	litteraria	7	0,51
	technica	3	1,1
MODUS	prosa	10	0,69

¶ **a** hominum comitatus aliquem siue aliquam rem amplectens • *aglomeración de personas en torno a alguien o algo* [HYPER comitatus] 62 C1C Sull 66. Eius uoces, eius minae ferebantur, eius aspectus, concursatio, stipatio, greges hominum perditorum metum nobis seditionesque adferebant. 50 SEN Nat 5.3.3. stipatio illorum ac turba resoluta est. 313 PANEG Const f 19.1. tanta te populi densitas, tanta senatus stipatio prouehibat simul et attinebat.

b^{incertum} plantae, praecipue arboris, resectio • *poda* [HYPER sectio arboris] 60 COLUM 4.32.4. hoc potest intercidi et disrarari, quod opus rustici stipationem uocant. Cruzado con *stuppa*, • *relleno*, lo que sirve para rellenar. GLOSS 2.438.14. στοιβή stipatio hoc stramentum.